

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-13

“Us volem en llibertat”

TRASLLAT • Els presos polítics arriben als centres catalans enmig d'un clam pel seu alliberament

REBUDA • Milers de persones es mobilitzen i el president Torra exigeix que s'arxivin les causes

La marxa, integrada per uns milers de persones, va arribar fins als accessos a la presó de Lledoners ■ JUANMA RAMOS

Ester Capella. Consellera de Justícia

“El trasllat dels presos s’hauria d’haver fet directament”

Uñó

Claudi Uñó
Mestre pastisser

La Riera, 84-86
08301 Mataró (BCN)
Tel. 93 755 24 40
info@patisseriauno.com
www.patisseriauno.com

Ampli assortiment de pastisseria individual

Nacional

P18,19

Pancarta a l'ajuntament de Barcelona ■ JUANMA RAMOS

Arriben els refugiats de l'“Open Arms”

Cultura-Espectacles

P28,29

El cinema català perd públic i produeix menys

Europa-Món

P22,23

Condemnats nou militars per la mort de Víctor Jara

L'ESPORTIU

Puyal deixa de radiar el Barça

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jofre Llombart

Urruti, encara t'estimo

Era una tarda que recordo calorosa, però el Google em diu que només érem al març. Així que el que deuria ser és lluminosa, això segur. I comprovo també que només tenia nou anys, exactament l'edat que té ara el meu fill gran. Era un radiocasset Panasonic gris. Tenia un equalitzador lluminós de color vermell, el màxim exponent de modernitat. I de sobte, per la ràdio, el locutor va lamentar: "penal a favor del Valladolid". El meu pare, que prefereix proclamar la desgràcia preventivament per poder parar el cop si aquesta acaba esdevenint, va mirar-me amb cara de trista empatia i va dir: "Llàstima, un altre any serà." En aquella edat, "un altre any" era una eternitat. I si eres del Barça, un infern. El meu fill, als seus nou anys, ha viscut sis lligues blaugrana, una xifra a la qual a mi em va costar 22 anys arribar. Aquell 24 de març del 1985 encara no n'havia vist cap. De fet, aquella tampoc la vaig veure. La vaig escoltar. Ma mare, que tendeix a veure el color rosa

Ho va repetir tantes vegades això de 't'estimo' que quan vam acabar de cridar, el Puyal encara deia que estimava l'Urruti

allà on només hi ha el gris del transistor, va esmenar el pare: "Espera't, que encara no l'han xutat." De fet, el Puyal (ni Quim, ni Joaquim Maria, ni mestre: el Puyal) va abonar l'optimisme maternal: "Mira que si l'Urruti el parés... mira que si l'atrapés l'Urruti..." La resta de la història forma part del museu sonor d'aquest país: "Urruti ha atrapat! Urruti, t'estimo!" Ho va repetir tantes vegades això de 't'estimo' que quan vam acabar de cridar, el Puyal encara deia que estimava l'Urruti. Quina alegria. Quins bots. Quina màgia té la ràdio. I combinada amb la il·lusió d'un nen produeix un efecte molt pròxim a la felicitat. Mai m'hauria imaginat que uns anys més tard acabaria treballant a la ràdio per on vaig escoltar (i sentir) tot això, que un dia acabaria compartint micròfon, amb tremolor de cames, a la mitja part de la transmissió del Puyal, i que una desgraciada nit hauria de trucar a la policia per confirmar si aquell accident mortal a la ronda de Dalt era el de l'Urruti. Gràcies, Puyal, per haver fet feliç tants nens. Som nosaltres els que ens hem fet grans.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Una cita amb Berga

Els articulistes normals sovint enriqueixen els escrits amb una cita. Miquel Berga opera al revés: enriqueix una cita amb un article. Ho comproven vostès cada diumenge en aquest diari. Citar és una manera de reforçar un argument i també de fer-se el savi. Ara no ho sé perquè fa temps que no el llegeixo, però no es podia ser articulista d'*El País* sense passar abans la prova de la cita. Qui no la superava quedava descartat de col·laborar-hi. Eren cites complicades d'autors recòndits que primer dubtava si tenien una existència real i després de si havies entès el que havien dit i si s'adaptava a l'argument de l'article. Existeixen llibres de cites. Tu vols parlar per exemple de l'amor. Hi busques *amor* i hi surten tots els autors que d'aquesta matèria n'han dit una ocurrència. Si vols parlar d'odi, funciona igualment. Té la pega que el lector nota que la cita prové d'un manual perquè hi queda com encarcada i sense vida i perquè no pot ser que l'articulista, que el coneixes i saps de quin peu calça, hagi pogut llegir tants autors com maneja. Miquel Berga els

“El columnista d'aquest diari reuneix en un llibre articles admirables

ha llegit perquè apareixen en els seus escrits amb la més gran frescor i espontaneïtat. Cita Chesterton, Oscar Wilde, Churchill, Dickens, Shaw, Orwell... Semblaria que aquests autors ja han estat espremuts com una llimona i no se'n pogués dir res. Berga en treu frases inoïdes. Jo de Churchill sé allò de "sang, suor i llàgrimes" o que s'hauria pres amb molt de gust el cafè enverinat que una adversària política amenaçava de servir-li. Churchill és l'autor de l'elogi més devastador que s'hagi fet a algú: "vostè té totes les virtuts que em desagraden i cap dels vicis que admiro". Una aportació de Berga.

Berga va entrar en contacte amb la cultura anglosaxona en un viatge juvenil a Londres. Agraïm que no hagués anat a París, ciutat que llavors també era moda. Quin Berga n'hauria sortit? Ja els ho avanço: molt menys irònic. I no diguem res de si hagués anat a Alemanya. Es pot treure una cita jocosa de Montaigne? I de Goethe? Esperinse: i de Kierkegaard, si Berga hagués recalat a Dinamarca? Els articles de Berga fan riure o somriure per la seva opció cultural. Això ens porta a Ferrater Móra, que deia que la ironia és un dels trets identitaris dels catalans. Berga ens n'importa de l'illa del *Brexit* i se'n adapta com un guant. Si Felip VI cultivés la ironia o la tolerer com fa la seva parenta britànica, els catalans seríem monàrquics i enfocariem el procés com els escocesos.

Berga ha reunit els articles en el llibre *Un aire anglès*. Em quedo amb aquell on diu que si els veïns d'escala, de país o de món ens desagraden, sempre podem buscar la companyia de Virgili, un jove prometedor de segons Borges. O de Shaw o d'Orwell servits per Berga, estimat veí de columna.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurollògiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/x7ss7g>

A la tres

Anna Serrano / aserrano@elpuntavui.cat

El gest

Sentiments contradictoris. D'una banda un cert alleugeriment pensant en les famílies, que en els últims temps han hagut de recórrer mitja Espanya cada vegada que volien veure'ls. Més de vuit mesos des que Jordi Sánchez i Jordi Cuixart, els primers dels nou presos polítics empresonats, van entrar al penal de Soto del Real. Milers i milers de quilòmetres a les espatlles, hores i hores de trajecte i una enorme preparació per als escassos minuts de les visites. I en alguns dels casos amb criatures. Pensant en els familiars dels Jordis, d'Oriol Junqueras, Raül Romeva, Quim Forn, Josep Rull, Jordi Turull, Carme Forcadell i Dolors Bassa, l'acostament és una bona notícia.

Ho és, és clar, en termes de logística. Perquè la proximitat no redueix ni reduirà el patiment de continuar tenint nou persones estimades a la presó. Privades de llibertat de forma pre-

“Acostament, trasllat, arribada... es desenfoca el debat de fons i crea una falsa il·lusió de celebració

ventiva perquè se'ls imputa un delictes, el de rebel·lió, que només observa el Tribunal Suprem. I que no van cometre. Només així s'entén que el mateix tribunal que els ha processat per rebel·lió hagi obert la porta a la sedició.

El trasllat, també cal insistir-hi, es fa en compliment de la normativa pe-

nitenciària. No és un acte de bona voluntat, ni una concessió, com el PP i Ciutadans s'esgargamellen a reiterar en bucle amb ànim de desgastar l'executiu de Pedro Sánchez. El gest, el veritable gest, com reclamaven ahir el president de la Generalitat i el del Parlament, passaria per l'arxivament de la causa penal oberta contra els independentistes. I aquest, que hauria d'arribar dels tribunals, lamentablement ningú el preveu.

Acostament, trasllat per fases, arribada... es desenfoca el debat de fons i crea una falsa il·lusió de celebració en plena represa d'una normalitat institucional que no s'hauria d'haver perdut mai. Els volem lliures; no a prop, clamaven els milers de persones que, un cop més, van acudir a la crida de l'ANC i Òmnium per participar en les marxes fins a les presons de Lledoners i del Puig de les Basses. Que la novetat no amagui la veritable reclamació.

De reüll

Marta Monedero

Els homes mentiders

Per què ens costa tant entendre la realitat més immediata? *Els ulls dels homes mentiders*, d'en Jordi Coca, se situa al Maig del 68 per donar-nos-en algunes pistes amb una novel·la que té molt de teatral i en la qual tot funciona a partir de cercles. Potser perquè la realitat és un gran teatre ple d'històries circulars.

Un noi de família burgesa, indecís i pusil·lànim, se'n va a París el 1969 per descobrir el món intel·lectual francès i recordar com fugí de Barcelona, on ha intentat viure la seva revolució sense mullar-se gaire per

Jordi Coca se situa al Maig del 68 per denunciar la inacció i la falsedat

evitar-ne les conseqüències. La immaduresa, la inacció i la falsedat es reflecteix en els ulls dels homes mentiders, com el protagonista de la novel·la d'en Coca, qui amb una prosa elegant marca de la casa buida el pap amb els que passen de puntetes per la realitat.

Amb una trajectòria literària que té sentit global, l'obra de Coca ens ajuda a fer memòria i a emmirallar la realitat en la ficció per fer-nos preguntes. Algunes frases d'*Els ulls dels homes mentiders* ens ressonen com si fossin actuals, si bé la dictadura era aleshores evident i, ara, els tics franquistes emergeixen entre les aigües tèrboles d'una democràcia imperfecte que no va saber o no va voler girar full i arrossega xacres com la concessió del títol de duquesa de Franco a Carmen Martínez-Bordiú. En canvi, a Xile condemnen a presó els militars assassins de Víctor Jara. Sort en tenim dels autors i les autores que ens ajuden a fer memòria!

Les cares de la notícia

PERIODISTA

Joaquim Maria Puyal

Història viva de la ràdio

El periodista tanca una fecunda etapa de quatre dècades de retransmissions radiofòniques dels partits del Barça de futbol i altres esdeveniments esportius. Puyal ha fet història periodística com a innovador de les retransmissions i amb l'aportació a la normalització del català en aquest àmbit.

PRESIDENTA DE L'ACADÈMIA DEL CINEMA CATALÀ

Isona Passola

Cinema català, festa i crisi

L'Acadèmia del Cinema Català va celebrar ahir la tradicional Festa d'Estiu, on es van proclamar sis nous membres d'honor. Però la presidenta de l'ens va fer públic un dur informe que mostra una davallada de producció considerable del cinema català, que viu una crisi preocupant.

DIRECTOR DE L'ONG PROACTIVA OPEN ARMS

Òscar Camps

Odissea fins a Barcelona

La ingent tasca solidària que realitza aquesta organització badalonina des de fa molts mesos amb el rescat de milers de migrants que han naufragat a la Mediterrània ha comportat per primer cop una llarga travessia fins a Barcelona amb 60 persones que ahir van desembarcar sanes i estalvies.

EDITORIAL

Els valors de l'arribada de l'Open Arms

El vaixell de l'ONG Proactiva Open Arms va atracar ahir al port de Barcelona després d'una llarga travessia des de les aigües de davant de Líbia amb una seixantena de persones rescatades al mar. El tancament dels ports italians als vaixells de salvament ha obligat l'Open Arms a creuar la Mediterrània per trobar aixopluc en una ciutat refugi com la que vol ser la capital catalana. Per la qual cosa cal reiterar la condemna a la política del govern ultradretà italià, que vulnera la legislació humanitària internacional. D'entrada, cal valorar molt positivament els valors cívics que demostra l'acollida a casa nostra d'unes persones que podrien haver mort en la gran fossa comuna en què s'ha convertit la Mediterrània per la inoperància i insensibilitat de bona part d'Europa. I és important destacar la bona coordinació de les institucions catalanes –Ajuntament de Barcelona i Generalitat– pel dispositiu d'acollida, i el canvi d'actitud del nou govern espanyol.

Ara, però, cal garantir el futur a les persones arribades en l'Open Arms o en l'Aquarius. Un cop s'apaguen els focus mediàtics les administracions han d'assegurar una vida sostenible i digna als migrants i refugiats, descartant internaments en tètrics centres o l'abandonament social. Recursos que han de provenir dels diners que la UE aporta a l'Estat espanyol per aquesta qüestió. I també cal que es tinguin en compte de la mateixa manera tots aquells centenars de persones que arriben a Barcelona per carretera provinents dels desembarcaments que es produeixen al sud de l'Estat. Perquè la invisibilitat mediàtica d'un fenomen molt més massiu que el dels vaixells de salvament no pot ser motiu per negar-los dispositius i ajuts equiparables al que es va viure ahir al port de Barcelona.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

“Votarem!”

Carles Puigdemont avisa en la presentació de la llei del referèndum que aquest “marcarà un punt d’inflexió” i que l’Estat no el podrà frenar.

10
anys

Llengua en qüestió

La justícia imposa més hores de castellà a primària però el govern considera avalat el seu decret. Zapatero acusa el PP de patrimonialitzar la llengua.

20
anys

Català i valencià

El PP valencià renuncia a defensar el secessionisme lingüístic. El govern de Zaplana admet que valencià i català són la mateixa llengua.

Full de ruta

Ferran Espada

Els presos, la clau de volta

L’arribada a Catalunya dels dirigents republicans presos a Madrid és una millora per a la relació amb les famílies i els advocats. Però si alguna cosa certifica el mediàtic trasllat és la condició de presos polítics dels independentistes per molt que ho negui l’espanyolisme dogmàtic. Ho demostra l’expectació generada, la controvèrsia política, i l’exigència del PP i Cs que es vulneri la llei que marca la proximitat dels presos als seus domicilis familiars simplement pel fet de ser dirigents d’un moviment polític. Pedro Sánchez assegura que s’ha fixat l’objectiu de resoldre el conflicte existent entre les institucions catalanes i l’Estat espanyol. Reconèixer l’existència del conflicte és un primer bon pas. Però si realment vol assolir tan complexa fita hi ha dos passos més indispensables que haurà de fer: que es pugui parlar de tot, com és lògic en qualsevol diàleg polític, fins i tot de l’articulació –no parlar sobre el

Si alguna cosa certifica el mediàtic trasllat és la condició de presos polítics dels independentistes. Sense l’alliberament no hi pot haver vies de solució al conflicte

tema i prou– del dret d’autodeterminació. I revertir la injustícia que suposa l’empresonament dels dirigents polítics. Amb ells a la presó no hi pot haver negociació, ja que en cap cas es poden convertir en ostatges que siguin moneda de canvi. És evident que Sánchez topa amb un escull important com són uns alts tribunals –Suprem i Audiència Nacional– que han executat un cop, de forma impune, a l’aplicació imparcial de l’ordenament judicial. Les decisions en direcció contrària dels tribunals d’altres països ho evidencien. Ara bé, la posició de la nova fiscal general ha de ser inequívoca en la demanda de l’alliberament dels presos davant la per-versa, polititzada i jurídicament impre-sentable instrucció del jutge Llarena. María José Segarra no té excusa perquè el seu antecessor en el càrrec, nomenat per Rajoy, ja va ordenar als fiscals del Suprem que demanessin la llibertat de Quim Forn. Pot passar, com llavors, que el Suprem veti l’alliberament, però sense aquesta posició sobre els presos per part del govern de Sánchez serà impossible construir cap via de solució al conflicte.

Tribuna

David Murillo Bonvehí. Professor del Departament de Ciències Socials d’Esade

Imatges mexicanes

Les darreres etapes de la campanya electoral m’enxampen entre Tijuana i Ciutat de Mèxic. Com que aquests dies de reunions i trobades donen per molts desplaçaments, miro, prenc anotacions mentalment i parlo amb la gent sobre l’estat del país i el seu futur proper. En un racó del cap, l’estampa sobre Bilbao que va fer Josep Pla a cop de taxi. Per què no. Quatre notes apressades que diuen més de qui parla que no pas del país que veu. En les converses el narcotràfic, la corrupció o Trump són temes sobre els quals es passa de puntetes. El gran tema són les eleccions. Si la pèrdua de confiança en les institucions és un lloc comú que ha trasbalsat Occident, a Mèxic la resposta és similar: buscar la sortida a la crisi en polítics i partits alternatius. López Obrador i el seu partit, Morena, venen a representar el mateix que Trump, el *Brexit* o Beppe Grillo: un vot de rebuig en un marc de cansament generalitzat i un anhel de protecció davant dels canvis socials i tecnològics. No gosaran manipular els resultats populars, em diuen. Aquest cop no.

A MÈXIC, l’agricultura de subsistència mal- viu amb la caiguda de la producció autòcto-

na. Els estralls del canvi climàtic desertitzen territoris mentre la població creix i el consum d’aliments importats augmenta. En l’entremig, els camps al voltant de les urbs es contrauen i queden engolits per l’expansió de les ciutats. No puc deixar d’observar la plaga d’obesitat que afecta persones de tota edat i una única condició: els més pobres. El mateix patró el veuré uns dies més tard a Panamá. Més reptes a futur, doncs, aquest cas en el terreny de la salut pública. Per altra banda, el mur retòric de Trump ja té un efecte dissuasiu ben real. Veus aquell home que s’atura al mig del carrer, és un immigrant centreamericà. Abans passaven de llarg, afegeix la meva in-

terlocutora, ara comencen a quedar-se aquí. Contra la desigualtat creixent i la inseguretats que colpeja zones importants del país, com succeeix a tota Llatinoamèrica, els rics es blinden en *condominios* de luxe darrere de serveis de seguretat privada. Faig preguntes jugant al meu cap amb la *road movie* de Bolaño a *Los detectives salvajes*: no, a dia d’avui, l’intent de travessar determinades zones del país en vehicle ja és fermament desaconsellada.

A GUADALAJARA observo els murals gegants d’Orozco que, em comenten, tant van agradar a Obama. Una barreja fabulosa d’art soviètic dels anys trenta, maquinisme, anticlericalisme i culte als pares del procés independentista. Com no, el darrer dia de congrés, uns vells professors emèrits, ensopits i amb paraules que denoten la llarga batalla viscuda entre convenciment ideològic i realitat, sospiren i em miren: els meus mestres van ser els professors espanyols que es van exiliar a la vostra guerra civil. Ells van fer la nostra universitat moderna. És l’ABC del passavolant: no hi ha res com una visita breu per confirmar els cli-xés.

“Els mexicans busquen la sortida a la crisi en polítics i partits alternatius

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d’identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d’extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s’han d’adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Parlar de tot

■ D’un partit independentista s’espera que sigui conseqüent amb el que predica, que és proclamar la independència i fer-la efectiva de seguida que una majoria social, expressada a les urnes, ho permeti. Aquest és el procés posat en marxa a Catalunya i que l’Estat espanyol intenta liquidar amb repressió i violència. No és pas cap excèntricitat voler autodeterminar-se (de fet tots els estats ho fan), i ara fa tres anys els escocesos van votar en referèndum d’autodeterminació i no va passar res. Tenien dret a intentar-ho, arguments a favor i en contra, i una ferma determinació democràtica del conjunt de la població. Què passa a casa nostra? Doncs que se’ns neguen uns drets, se’ns rebutgen uns arguments i se’ns imposa per la força un model d’estat. L’unionisme, no ho oblidem, és tan legítim com l’independentisme; ara bé,

sempre que es defensi des de la pau i el respecte i les vies democràtiques. El que no és legítim és esclafar urnes i rebentar caps a cops de porra, coartar drets i llibertats o inventar-se delictes per empresonar, en nom de la “unitat d’Espanya”, els qui no pensen com tu.

SALVI PARDÀS SUNYER
Barcelona (Barcelonès)

Atacar carnisseries?

■ No vull entrar en missatges moralistes opinant quina alimentació pot ser la millor per viure. Ni vull criticar els vegans ni els vegetarians. Ja s’ho faran si són feliços vivint i mantant vegetals sense cap escrúpul. No seré pas jo qui els ompli de preguntes assassinant un ser viu vegetal que, com que no crida quan és sacrificat, es creuen que no passen res. Les plantes poden ser més sensibles que els ani-

mals! Ho he comprovat moltes vegades. Ara bé, el que em sembla demencial és atacar un lloc com les carnisseries, que només venen carn per alimentar la gent que la vol consumir. Una carn que s’ha obtingut d’uns animals que han complert les normes més estrictes del benestar animal a les granges, transports i en els sacrificis als escorxadors. Criar bestiar sota una amenaça per als ramaders de judicis penals contra frauds a la salut pública! Tot plegat controlat *in situ* pels mateixos veterinaris de Sanitat i d’Agricultura que ens hi passem hores i hores defensant una mort més digna per als animals aptes per al consum humà. Res a veure amb el que pateix una pobra escarola, col, maduixa, mutillada vilment!

També faltaria saber quins controls reben els productors de vegetals, en comparació amb els productors de les carnes abans no arriben

a entrar a la cadena alimentària. Ja comença a ser hora de ser més coherents en el que fem, defensem, mengem i sobretot utilitzem per gaudir d’una salut millor!

ALBERT ALTÉS SEGURA
Vic (Osona)

Fora Rubiales

■ Espanya, merescudament eliminada del mundial. La primera dimissió obligada és la del causant del desastre: Rubiales. Hem callat fins avui per evitar més pressió a la selecció espanyola, però ara és el moment que rodi el cap del que ha provocat aquest mal joc i desorientació de l’equip. Tampoc té gaire sentit l’obcecació de Hierro per mantenir De Gea: impossible fer-ho pitjor, res a veure amb les alegries que ens va proporcionar Iker Casillas. Descansin en pau. Amén

PILAR CRESPO ÀLVAREZ
Terrassa (Vallès Occidental)

La frase del dia

“Si els nacionalistes creuen que vessant sang se sortiran amb la seva, no dubtaran a fer-ho”

Jordi Roca, DIPUTAT AL CONGRÉS DEL PP PER TARRAGONA

Tribuna

Carles Suàrez. Economista

Organitzar els vius

La conferència d'ERC ha exposat els motius que justifiquen el retorn a l'autonomisme. Degut que la direcció del partit està presa o exiliada, i que ERC va assumir la major part de l'organització material i logística del referèndum, s'ha d'acceptar que la majoria independentista no és suficient per aconseguir la independència, i que cal assumir una estratègia pacient i discreta d'augmentar la correlació de forces i estar preparats per a la següent finestra d'oportunitat.

ÉS CERT QUE ERC va liderar l'organització del referèndum, ha rebut els darrers mesos crítiques injustes, i ha resultat més afectada per la repressió que ningú. Però afirmar que degut a la situació repressiva cal assumir que la majoria del 50% no és suficient per aconseguir la secessió és un error i un frau als postulats democràtics. L'independentisme és més del 50% de la població, suficient en qualsevol democràcia (no a Espanya) per convocar un referèndum vinculant. Però que Espanya sigui antidemocràtica no vol dir que Catalunya ho hagi de ser. Renunciar a exercir el mandat electoral de la meitat més un és renunciar a la democràcia.

ALHORA, LES FINESTRES d'oportunitat no s'esperen, es generen. Les condicions objectives que van permetre l'eclosió sobiranista segueixen existint: dècades d'espoli fiscal sumat a una gran recessió i austeritat en un estat i autonomia corruptes on la major part de la població i part del sector privat interioritza que la secessió implicarà una millora material.

EL QUE VA FALLAR a l'octubre van ser les condicions subjectives: com el lideratge institucional i social va errar en aprofitar a fets consumats el període d'acceleració històrica que parteix dels atemptats d'agost i culmina entre el 20 de setembre i la claudicació del 10 d'octubre.

APRENDRE DELS ERRORS és clau per actualitzar els desfasats full de ruta i llibre blanc. Començant per consensuar si l'independentisme és un moviment polític que pretén aconseguir la independència en la vida real en la generació actual, o una tendència ideològica que acompanyi generacions mentre segueixen formant part d'Espanya. Seguint per acordar on som. És vàlida la proclamació del 27-O? Si és així, s'hauria d'implementar. Si no, però es considera vigent el mandat de l'1-O, s'hauria de tornar a proclamar. En cas contrari, s'hauria de tornar a fer un referèndum. I, el més important, que el full de ruta sigui realista, assumint el caràcter no democràtic d'Espanya i la *realpolitik* europea, traçant clarament la transició de la proclamació a la independència real, passant per l'inevitable estadi de dualitat de poders, mobilització permanent i impacte econòmic.

EL GOVERN ARTADI-ARAGONÈS, no obstant, té com a prioritat destensar l'esce-

nari polític i allargar la legislatura. La situació personal de la direcció d'ERC i l'impacte emocional d'aquesta situació sobre la militància impedeix un desafiament intern al viratge autonomista. Situació similar passa al PDeCAT i l'amalgama de satèl·lits del món convergent.

UNA NOVA FINESTRA D'OPORTUNITAT requereix substituir el poder dels partits. La via més fructífera, car alhora mantenia el xoc institucional i l'atenció mediàtica, era la repetició electoral; oportunitat identificada a temps per l'ANC, però que un Puigdemont abandonat no es va atrevir a forçar, i una CUP encenegada tampoc va aprofitar. No va ajudar que el *sottogoverno* i els *mass-media* sobiranistes fessin pinya per evitar eleccions: càrrecs i subvencions van pesar més que l'acció política. Massa boques viuen del processisme; massa poques, de l'independentisme.

SERIA ÒPTIM OMLIR aquest buit, amb un artefacte electoral unitari i horitzontal, alçat des de les bases i entitats sobiranistes. Que provoqui tal espiral d'entusiasme i seguretat que aquest cop s'arribarà fins al final, que no només superi les opcions autonomistes sinó que revalidi el mandat democràtic per transitar, aquesta vegada sí, de la proclamació a la independència real. Els votants independentistes recorden que va passar a l'agost, al setembre i a l'octubre. S'adonen del pes de la repressió sobre les direccions dels partits; que Espanya mai acceptarà ni el 50% ni el 60%, per molt bé que ens portem; saben que la independència s'aconseguirà a fets consumats o no s'aconseguirà.

QUI VULGUI QUE GIRI. Però no en nom de l'independentisme. Com va dir Manuel Delgado, arribat el moment, el 27 d'octubre, el govern no va tenir por dels morts, va tenir por dels vius. És hora que els vius s'organitzin.

“L'independentisme és més del 50% de la població, suficient en qualsevol democràcia (no a Espanya) per fer un referèndum vinculant”

De set en set

Sara Muñoz

No en vull saber res

Molts periodistes es trencaran dilluns la cara (metafòricament parlant) per conèixer el màxim nombre de detalls de

la trobada entre els presidents Pedro Sánchez i Quim Torra. Quants minuts dedicaran a la situació dels presos polítics i dels exiliats? El PSOE creu que ja ha complet acostant-ne una part a casa seva? Quants cops se situarà sobre la taula el terme *autodeterminació*? I el possible referèndum? Continua sent tema tabú per al govern central? Com es repararan els ponts entre les dues administracions? Es repararan o la reunió de dilluns és només una operació de

Molts cops no ens distancia tant el problema com l'ús públic que se'n deriva

maquillatge d'una nova forma de fer que potser no s'allunya tant del viscut fins ara? Podríem ocupar pàgines i pàgines fent-nos preguntes a les quals desitjarien trobar resposta, però jo, si soc sincera, el que realment m'agrada és que no ens arribés absolutament ni un detall del contingut de la conversa. Almenys de moment. Perquè la discreció i la confidencialitat han de ser característiques inalienables de la trobada, si la voluntat real és anar posant fil a l'agulla per resoldre la qüestió catalana. És l'única forma, i qualsevol mediador en donaria fe, d'evitar els infinits intents de contaminar la reunió que se succeiran (la majoria amb clara voluntat electoral). Molts cops no ens distancia tant el problema com l'ús públic que se'n deriva. I actualment, el més important és resoldre un problema que manté gent innocent a la presó, més enllà de si ens assabentem o no de com s'ho han manegat.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Capella:
“Estar a la
presó no és
cap privilegi”

La consellera de Justícia assegura que els presos polítics seran tractats com la resta

Borrell posa d'exemple les paraules de Morenés

ERC i PDeCAT voten a favor del consell de RTVE en el ple al Congrés dels Diputats

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els presos arriben a Catalunya entre clams per l'alliberament

PAS Junqueras, Romeva i els Jordis van ingressar ahir al migdia a Lledoners, i Forcadell i Bassa, a la tarda, a Puig de les Basses; avui s'espera l'arribada de Forn, Turull i Rull **PETICIÓ** Milers de persones es mobilitzen i Torra exigeix que s'arxivin les causes penals

Óscar Palau
BARCELONA / SANT JOAN DE V.

Encara no són a casa, però ja són a Catalunya. Els primers sis presos polítics catalans acusats de rebel·lió arran del referèndum de l'1-O van ingressar ahir, i els altres tres ho faran avui, en centres penitenciaris del país, enmig d'un clam popular i institucional pel seu alliberament immediat i incondicional. “Avui els tenim més a prop, però no els tenim on han de ser: a casa, al carrer, lliures i sense cap causa pendent”, subratllava el president de la Generalitat, Quim Torra, en una declaració conjunta al migdia amb el president del Parlament, Roger Torrent, a les portes de l'edifici, en què van ser acompanyats de membres del govern i la mesa, els grups sobiranistes, familiars i diverses entitats civils. Torra va emfasitzar que l'atansament “és una obligació legal, i no una concessió política”, i va deixar clar que “en cap cas” forma part d'una negociació amb el govern espanyol. A més, avisava que no deixaran de treballar pel seu alliberament, i exigia que “surtin d'una vegada de la presó i s'arxivi la causa penal”. “No descansarem fins que no sigueu a casa amb les vostres famílies”, proclamava també Torrent, que insistia: “A prop no vol dir llibertat ni justí-

cia completa. La llibertat i la justícia són plenes o no es tenen, i no ens conformem amb menys.”

Jordi Cuixart, Jordi Sánchez, Oriol Junqueras i Raül Romeva van ingressar oficialment a la presó de Lledoners, al Bages, a les 13.39 hores, segons va informar el Departament de Justícia, procedents de Zuera, a Saragossa, on havien passat la nit, si bé van fer parada prèvia a Brians II perquè la custòdia fos traspasada per la Guàrdia Civil als Mossos d'Esquadra. Els primers havien sortit dilluns de Soto del Real, i els altres d'Estremera per dormir aquella nit a la presó de Valdemoro, encara a Madrid, d'on van sortir dimarts al matí rumb a Catalunya. En arribar ahir, els presos independentistes es van estar unes hores al mòdul d'ingressos, on van dinar, van passar reconeixement mèdic i ja han dormit aquesta nit en cel·les individuals al mòdul 2, on ara hi ha 93 persones, pràcticament totes complint condemna, i no en presó provisional. La seqüència previsiblement serà la mateixa per a Joaquim Forn, Jordi Turull i Josep Rull, que van sortir ahir d'Estremera també amb destinació final a la presó de la Catalunya Central, prèvia parada per dormir avui a Zuera.

En canvi, Carme Forcadell i Dolors Bassa van fer

Les frases

“Avui es posa fi a l'allunyament dels presos polítics, però no a la injustícia i l'aberració”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

el viatge, el més llarg, ahir tot d'una tirada des de la presó de dones d'Alcalá Meco fins a la de Puig de les Basses, a l'Alt Empordà, on van arribar quan passaven vint minuts de les quatre de la tarda. En totes dues presons els polítics van tenir un petit comitè de benvinguda. Una vintena de persones con-

“La llibertat i la justícia o són plenes o no es tenen, i no ens conformem amb menys”

Roger Torrent
PRESIDENT DEL PARLAMENT

vocades pel CDR de Manresa van rebre els presos al migdia amb crits de “Llibertat” a Sant Joan de Vilatorrada, mentre que a Figueres les esperaven desenes de persones, entre les quals hi havia familiars de l'exconsellera. En general, però, es va respectar la petició que havien fet la vigília les famílies, a través

de l'Associació Catalana de Drets Civils, perquè la gent no s'acostés “a les vies d'accés ni als centres penitenciaris” per poder fer els trasllats “amb tranquil·litat i amb la màxima seguretat”, tot i que a la nit hi va haver un incident a l'entrada de Lledoners, quan activistes espanyolistes que treien llaços gros col·locats pels CDR van agredir un home que els estava enregistrant amb el mòbil.

En tot cas, la mateixa ACDC va convocar i protagonitzar ahir a la tarda, juntament amb l'ANC i Òmnium, multitudinàries marxes de suport fins a les portes de les dues presons. Torrent va ser a la de Puig

de les Basses, on prèviament va voler ser el primer a visitar Forcadell i Bassa. El president de la Generalitat també va ser el primer a veure's amb els Sánchez, Cuixart, Junqueras i Romeva a Lledoners. En sortir, Torra i Torrent, que van poder abraçar els presos, van assegurar que els havien trobat bé.

Les mobilitzacions van aplegar polítics de totes les forces independentistes. La consellera de la Presidència, Elsa Artadi, va participar en la de Figueres. En el trajecte cap a la marxa, Artadi va parlar per telèfon amb la ministra de Política Territorial, Meritxell Batet, en una conversa “cordial” en què

L'APUNT

Esperances en una segona cita

Emma Ansola

Falten cinc dies per a la trobada entre els presidents Sánchez i Torra, i sembla que finalment els equips han acordat que es podrà parlar de tot. I sí, d'acord, pot semblar ben poca cosa, però tenint en compte d'on venim i la trencadissa que existia, doncs ja és un pas. Amb tot, regna un cert escepticisme pel resultat d'aquesta trobada i pels acords que s'hi puguin signar.

És clar que Torra no sortirà amb un referèndum d'auto-determinació sota el braç ni Sánchez, amb avals per a la reforma constitucional, però sí que es calcula algun gest per tirar endavant, amb èxit, algunes lleis suspeses pel Constitucional. Diuen que hi ha tant a parlar i tanta feina a fer que el millor resultat de la reunió entre els dos presidents serà que hi hagi una segona cita.

La data

14.07.18

És el dia en què l'ANC i Òmnium han convocat la manifestació a Barcelona per reclamar la llibertat dels presos.

Manifestants independentistes en el moment del pas de les furgonetes amb els presos ■ EFE

van coincidir en el fet que cal reprendre la interlocució política entre els dos governs.

Primers missatges

Ja a Catalunya, alguns dels presos van enviar els primers missatges. El de Junqueras, a través de Twitter, va ser per assegurar que "malgrat el gruix dels murs" ara escolta els que els donen suport "amb més claredat". També en una piulada l'expresidenta Carme Forcadell va assegurar que està contenta d'estar a Catalunya, però hi va afegir: "Continuo injustament a la presó. A prop de casa no és a casa." Era el clam unànime que es va poder sentir ahir. ■

Dret i justícia

ACTE • Un miler de persones convocades per Òmnium, l'ANC i l'ACDC van protagonitzar ahir una marxa de suport a Carme Forcadell i Dolors Bassa davant de la presó del Puig de les Basses de Llers. **SUPORT** • El president del Parlament i tres consellers van visitar les dues preses, que hi havien ingressat a la tarda

Joan Puntí
FIGUERES

"A costar-vos és un dret; justícia és que sigueu lliures!" Ho deia ahir la Montse, germana de Dolors Bassa, en un to emocionat però contundent, davant del miler de persones que s'havien apropiat fins a la porta de la presó del Puig de les Basses de Llers (Alt Empordà) per donar suport a l'exconsellera i a l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell, que hi havien ingressat a la tarda provinents del centre penitenciari d'Alcalá Meco de Madrid. Explicava Montse Bassa que ahir ella no estava contenta perquè "això no era justícia". I demanava als assistents a l'acte: "No defalliu! Sou la seva força." A més, descrivia la conversa tinguda una estona abans amb familiars d'altres presos polítics. "Dèiem fa poc: «Són ells els que han plorat avui perquè han entrat a Catalunya i no son a casa!»."

Davant de la porta de la presó del Puig de les Basses de Figueres es van agrupar prop d'un miler de persones per recordar que "les preses no estaven soles". Van caminar gairebé un parell de quilòmetres per agrupar-se davant d'una tarima, darrere de la tanca, a pocs metres de la porta d'entrada. La marxa havia estat convocada per Òmnium Cultural, l'Assemblea Nacional Catalana i l'Associació Catalana de Drets Civils (ACDC). L'expresidenta del Parlament Carme Forcadell i l'exconsellera Dolors Bassa havien arribat al voltant de les 16.20 h a la presó. En aquell moment hi havia una cinquantena de persones que es van fer sentir amb crits de suport a les empresonades. El viatge havia estat llarg des de la presó d'Alcalá Meco, a Madrid, d'on havien sortit a primera hora del matí. Pel mig, només una petita aturada.

A tres quarts de 6 de la tarda apareixia el president del Parla-

La gentada, davant de la presó; uns concentrats a Girona, i el president Torrent ■ Q. PUIG / M. LLADÓ / J. PUNTÍ

ment de Catalunya, Roger Torrent, que va visitar les dues preses. Hi va estar més d'una hora i mitja. No va ser l'únic. Van passar posteriorment pel centre penitenciari la consellera de Cultura, Laura Borràs, la consellera de la Presidència, Elsa Artadi, i també el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, Shakir el Homrani. A fora, a la porta, una quarantena de periodistes esperaven unes declaracions que van tardar a arribar.

L'activista figuerenc Lluís Benejam va exercir de conductor de l'acte de rebuda de les preses davant de la porta. La diputada de la CUP i figuerenca, Natàlia Sánchez Dipp, va agafar la pa-

raula en primer lloc per dir que "això no era cap regal, perquè la llibertat és plena o no ho és". "Què faria Xirinaç avui?", es preguntava. Es plantaria! Per això nosaltres avui continuarem dempeus, fins que siguin fora."

Emotiu va ser el discurs del baixempordanès Sergi Sabrià (ERC). "Em deia la Dolors fa poc: «Trobo a faltar la tramuntana i el Montgrí.» No pararem fins que tornem a pujar al castell, Dolors!" I també parlava de Forcadell: "Em deia: «Reivindiquem-nos!» No pararem fins que sigueu lliures!" En nom del PDeCAT va parlar l'alcaldesa, Marta Felip: "Figueres les acull i Catalunya les farà lliures." Tam-

bé va prendre la paraula el president del Parlament, Roger Torrent, que va demanar que no es normalitzés la situació. El van tallar amb crits: "Obriu les portes!" Seguidament va intervenir Pep Cruanyes, vicepresident de l'ANC, que va subratllar que "no es faria ni un pas enrere". Clàudia Pujol, d'Òmnium, va donar les gràcies "per rebre'ls". "És la nostra obligació", van respondre des del públic. Aquest miler de persones van sortir d'arreu de les comarques. També de Girona, on es van agrupar al passeig de la Copa per anar fins a Llers. Era una exemple de l'esforç mobilitzador que van fer ahir les comarques gironines. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Set de justícia a Lledoners

A CASA • Milers de persones reben els presos polítics al Bages al crit de “Llibertat”, mentre reclamen “unitat” als partits independentistes **SUPORT** • Les famílies van agrair l’escalf, però van acabar implorant a la gent que no calia arribar a la porta

Òscar Palau

SANT JOAN DE VILATORRADA

Feia un sol de justícia –potser per compensar tota la que no s’està fent amb els presos polítics– que va fer de l’aigua un element preuat, i la crida s’havia fet amb poques hores de marge, però això no va ser impediment perquè uns milers de persones es congreguessin ahir a la tarda als accessos de la presó de Lledoners per exigir la llibertat dels Jordis, Oriol Junqueras i Raül Romeva, que hi havien arribat al migdia. De fet, algunes desenes d’ells, integrants dels CDR del Bages, ja hi havien anat la vigília a decorar-ho amb llaços grocs i tot de proclames escrites a terra, fet que va acabar hores després amb un agredit a l’hospital, per l’acció d’un grup espanyolista que ho havia volgut arrancar. Ahir el Joan ja va rebre l’alta, i un centenar de companys van denunciar l’agressió al mateix lloc, a crits de “Fora feixistes dels nostres barris”.

Va ser l’aperitiu de la marxa convocada just després per l’ANC, Òmnium i l’Associació Catalana de Drets Civils, que van encapçalar els familiars, la meitat de consellers del govern, l’expresident Artur Mas i una gran representació dels partits i entitats sobiranistes. A crits de “Llibertat, presos polítics!” la manifestació va avançar uns 20 minuts entre camps acabats de segar, escortada per agents de l’ADF pel perill d’incendi, al llarg de tot just uns 300 metres, fins al camí a mas Mollet, on el nodrit dispositiu de seguretat dels Mossos va recomanar situar l’escenari per evitar que la multitud s’acostés massa al centre. Allà van parlar dirigents de tots els

La multitud, a l’acces a Lledoners, amb l’expresident Mas. Al costat, banderes amb la presó al fons, i el president Torra a la sortida ■ JUANMA RAMOS

partits, en un discurs contundent que va anar en un sol sentit: exigir la llibertat dels presos i comprometre’s a no parar fins a aconseguir-ho. I van parlar, per cert, entre crits d’“Unitat!” de la gent, especialment quan tenien la paraula la portaveu d’ERC, Marta Vilalta, i en menor mesura, el president del PDeCAT a la Catalunya Central, David Font, que van evitar fer-ne cap referència. Sí que ho van fer en canvi d’altres, com ara el diputat de Demòcrates Toni Castellà: “Per les coses importants, la unitat existeix”, clamava. “Això és la demostració que aquest és un procés col·lectiu, fem el favor de posar la cinquena d’una vegada, o ens esclafen”, deia Ernest Clotet, de la CUP. “Aixequem-nos sense odi

i sense rancor”, reclamava Jaume Asens, dels comuns, que havia pogut veure els Jordis minuts abans.

També les entitats van fer crides a l’alliberament. “Només ens val la retirada immediata de les falses acusacions de la fiscalia”, instava el vicepresident d’Òmnium, Marcel Mauri, que va fer una crida a la mobilització del 14 de juliol. També la presidenta de l’ANC, Elisenda Paluzie, reclamava l’arxivament d’una causa “que és una vergonya per a la justícia espanyola i per a Europa, i receptava la República per fer tornar presos i exiliats, mentre anunciava una altra ofensiva per difondre la injustícia quan comenci el judici. Diana Riba, companya de Romeva, llegia per acabar un manifest

Torra visita els presos. Toti que havia d’encapçalar la marxa, el president Torra no ho va poder fer perquè va coincidir amb el moment que va visitar i abraçar els presos. Ho va fer durant més d’una hora, i a la sortida feia una declaració institucional per dir que “estan forts i amb el coratge de sempre”, i va agrair de part d’ells l’escalf de la gent. “Sigueu-hi sempre”, tancava.

que denuncia la “situació intolerable” i que qualifica d’“absurd” el debat de l’acostament, perquè és un dret. “Sou la seva força, no defalliu”, cridava, abans que *L’estaca* i *Els segadors* cloguessin l’acte. Alguns centenars, això sí, es van quedar amb la voluntat d’arribar fins a la porta de la presó, un fet que va obligar a agafar la paraula Pol Leiva, nebot de Jordi Cuixart: “Allà no hi anem a fer res, per molt que cridem no ens sentiran, i pot ser contraproduent; fa vuit mesos que fem 700 quilòmetres per veure’ls, sisplau no ens feu tornar a fer tantes hores de viatge”. La crida va funcionar, i la gent va marxar. Queden més dies de mobilitzacions. La pròxima, quan tornin Rull, Turull i Forn. ■

L’ANC i Òmnium paguen la fiança de 2,1 milions imposada per Llarena

Redacció
BARCELONA

L’ANC i Òmnium van fer efectiu ahir el pagament de la fiança de 2,1 milions d’euros imposada pel jutge del Suprem Pablo Llarena a exmembres del govern per l’1-O com a garantia davant una possible condemna per malversació.

Tal com van informar en un comunicat de les entitats, la caixa de solidaritat va abonar ahir el pagament, després de completar tots els tràmits.

Des de divendres passat fins ahir s’havien recollit un total de 1.766.391 euros, que sumats a les donacions que s’havien fet anteriorment, van servir per

arribar a la xifra de més de 2,1 milions d’euros reclamada per Llarena. Tot i això, l’Assemblea manté la crida a continuar omplint la caixa de solidaritat pels possibles “embats judicials” que puguin arribar en un futur. “La solidaritat i la persistència són la força del moviment.”

Des que divendres es va

fer pública la fiança imposada pel jutge del Suprem hi havia dubtes sobre si aquesta podria ser abonada per les entitats atès que la resolució de Llarena excloïa la figura del fiador i donava a entendre que l’havien de pagar els processats. Finalment, però, s’ha eixugat amb la caixa de solidaritat. ■

Donacions a la caixa de solidaritat de les entitats sobiranistes el setembre del 2017 ■ ARXIU

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Consellera de Justícia

Ester Capella

“Hem d'agrair als presos polítics el seu sacrifici”

REALITAT “No és cap privilegi estar en un centre penitenciari. El vicepresident i els altres polítics no m'han demanat res diferent, i tenen clar a qui correspon deixar-los en llibertat”

JUDICATURA “Hem de refer ponts amb jutges i fiscals perquè tots oferim un servei públic”

Xevi Xirgo
BARCELONA

La consellera de Justícia, Ester Capella, concedia una entrevista al director d'El Punt Avui ahir, just amb l'arribada dels primers sis presos polítics a penals catalans.

El trasllat a centres penitenciaris catalans dels presos polítics es completarà la setmana vinent?

En principi, sí. D'entrada no preveig que es pugui materialitzar l'apropament de tots aquesta setmana. Els tres consellers darrers, Forn, Rull i Turull, van rebre l'autorització del jutge Llarena tot just dimarts passat.

Com han estat les condicions del trasllat?

No en tinc coneixement. Sé que la presidenta Forcadell i la consellera Bassa van de presó a presó. La resta ha estat diferent amb dues nits en presons distintes.

És normal que tingui tan poca informació del trasllat?

És responsabilitat del Ministeri de l'Interior. Entenc les preocupacions pel control de la seguretat i altres temes. M'hauria agradat tenir més informació però no els faig cap retret, tot i que nosaltres vam intentar que fos un trasllat de presó a presó, que en el cas de les preses ha estat possible però no en el dels presos.

Ha parlat amb el ministre Grande-Marsk?

Dues vegades. Han estat unes converses cordials en què em va comunicar que es faria el trasllat abans de dijous i em va alertar que tres persones no havien fet la petició formal de trasllat, la qual cosa va permetre accelerar els tràmits pels con-

sellers Rull, Turull i Forn.

Aquest no és un trasllat més propi del segle XIX que del XXI?

Ens agradaria que els temps de la justícia fossin diferents, però són com són.

Quines seran les condicions a les presons de Lledoners i Puig de les Basses?

Les normals. S'analitzen els perfils personals, relacions familiars, etc., i es valoren les peticions que ells mateixos facin com qualsevol persona que demana el trasllat a presons catalanes. Amb aquests elements es decideix en quines condicions poden estar millor.

Podran estar junts?

Tot això s'articula des d'un protocol que els centres penitenciaris tenen. Nosaltres hem de garantir que no perdin la seva situació, ells venen d'estar en cel·les individuals, uns quants d'estar junts, uns altres d'estar en un altre mòdul i, per tant, hem d'intentar que se'ls garanteixin els seus drets, no intentar, ho hem de fer possible. I, en tot cas, si se'm permet, vull insistir en una qüestió: que ningú tingui dubtes, nosaltres els volem lliures, no els volem pas en un centre penitenciari. La situació que se'ns ha plantejat en aquests moments és: el govern de l'Estat espanyol ens està fent un favor, una concessió? Doncs miri, no.

No podem parlar, per tant, d'un gest?

És el compliment de la llei i no l'hem d'interpretar com un gest. Els gestos són altres coses. És el compliment de la llei. Estàvem davant d'una tessitura. Hem de treballar perquè estiguin lliures i, en la situació actual, estar a Madrid o estar en una presó catalana a prop de casa, que no a casa, és per les famílies, pels nens, per les seves parelles, pels amics, ja que

és una situació millor.

Per tant, el que feia el PP era incomplir la llei?

La llei penitenciària és molt clara i diu que les persones privades de llibertat, ja sigui preventivament, ja sigui en compliment d'una sentència, han d'estar prop dels seus domicilis. Només poden estar en situacions diferents quan per les actuacions o diligències judicials el jutge instructor els vulgui tenir a disposició. Però si volen els recordo les poques vegades que els ha cridat durant aquests vuit mesos d'instrucció...

Si apliquem bé la llei, doncs, l'expresident del Barça Sandro Rossell, de qui la jutgessa també ha tancat la investigació i que fa un any i un mes que està reclòs, també hauria de ser en un penal català?

Allò normal i legal, si ho demana, és que fos també en presons catalanes. L'expresident del Barça o algú altre que no sigui una personalitat tan notòria com ell, també, si està en aquests condicions. Hauria d'estar aquí. És veritat que la burocràcia i la lentitud persisteixen en els trasllats. Però, com comprendrà, hi ha una diferència entre els presos polítics catalans i altres situacions.

Ha dit: “Estaran aquí sense cap privilegi...”

Estar en una presó no és cap privilegi...

Però vostè sap també que el vicepresident d'un govern, els consellers, l'expresidenta del Parlament tampoc són presos normals, tenen una condició especial. Vull dir que tampoc seria tan estrany que hi hagués algunes mesures diferents de la resta de presos...

A mi el vicepresident m'ho ha demanat personalment, que no faci coses que no faci per altres persones privades de lli-

bertat i que, per tant, ell té molt clar que no és a mi a qui m'ha de demanar que faci coses diferents, sinó a qui correspon prendre les resolucions pertinents per deixar-los en llibertat. Per tant, a mi el que em demana el vicepresident Junqueiras és que ell no vol cap tipus de tracte diferenciat de la resta. També ho ha fet el conseller Romeva i la resta... Ells no volen ser diferents, perquè ells tenen molt clar quina és la situació... Bé, s'han guanyat el respecte, igual que el Jordi Cuixart i el Jordi Sànchez, de funcionaris de presons, d'altres interns i internes. Insisteixo en aquesta qüestió, la dignitat, la generositat, la capacitat i l'esperit de sacrifici de tots ells i d'elles, a qui moltes vegades oblidem. Ho dic, perquè tinguem molt clar de quines persones estem parlant. Ho dic com a gratitud de país, gratitud a l'esperit de sacrifici i a la seva generositat. I, per tant, infinitament agraïda.

En aquest sentit, quan vostè veu Iñaki Urdargarin ingressar a la presó de Brieva, a Àvila, on té un mòdul especial per a ell, això sí que és un privilegi...

Doncs, obviament, no? Moltes vegades, es vesteix, es diu, que és per qüestions de seguretat però és evident que és un règim diferenciat.

Per Catalunya és una bona notícia, però vostè sap que pel que fa a Espanya, i també hi ha gent a Catalunya, que es posa les mans al cap per aquest trasllat. Diuen: “Com pot ser que els presos independentistes estiguin en mans de la gestió d'una consellera independentista”?

Doncs deu passar igual que amb els presos, en aquest cas, del senyor Urdargarin; en el cas de polítics delinqüents que s'ha demostrat que van posar la mà al calaix, no? Ells també esta privats de llibertat i també depenen del govern del regne d'Espanya. També quan el senyor Corcuera (ai perdó, Barrionuevo) i que va ser secretari d'estat, el senyor Vera, també depenien del control del govern de l'Estat espanyol i jo mai posaré en dubte que es fa tot allò que s'ha de fer en compliment del que diu la llei. Quan es fan aquestes afirmacions no em critiquen a mi, estan qüestionant tots els funcionaris i funcionàries que tenim als centres penitenciaris catalans que fan una gran feina, el servei públic. A mi això em dol.

No sé si va sentir ahir José María Aznar que qüestionava els funcionaris, deia que són uns “golpistas en manos de unos golpistas”...

Com que no em sento interpellada per les paraules de l'expresident Aznar, no acostumo a escoltar-lo. I, per tant, com que destil·len certa bilis, entenc que no li he de fer ni cas. Hi ha persones molt més interessants a les quals escoltar. Quan parlen de *golpistas* jo miro cap a un altre costat; nosaltres no som colpistes, ni la immensa majoria de la ciutadania de Catalunya ho és. I, en tot cas, colpistes són aquells que esgrimeixen les armes, entren en un Parlament i apunten amb metralleres i amb pistoles. Això són els colpistes. I a l'Estat espanyol hi ha hagut una llarga tradició de *golpismos*, de *pronunciamientos*... Paraules que només es coneixen en l'àmbit polític però referenciades a l'Estat espanyol. Per tant, a *palabras necias, oídos sordos*.

La consellera Ester Capella, ahir al matí al seu despatx del Departament de Justícia ■ JOSEP LOSADA

Els presos polítics s'han guanyat el respecte de funcionaris i interns. Ho dic com a gratitud de país

També n'hi ha hagut des de Catalunya. Hem sentit Inés Arrimadas i Xavier García Albiol fent declaracions molt dures contra aquest trasllat, parlant de pagar un preu per la votació de suport a la moió de censura.

Insistiré en la qüestió que no és cap con-

cessió, no és un regal. És estrictament de la legalitat.

El règim de visites i les condicions als centres penitenciaris hem entès que són pràcticament similars de les de Madrid? Sí. Segurament en el tema dels nens pe-

No escolto l'expresident Aznar. I, quan parlen de colpistes, penso en aquells que van entrar a un Parlament amb armes

tits hi ha una comunicació més diferent i, en tot cas, més seguida i no concentrada en una única visita trimestral i això facilita molt la comunicació entre els pares (en aquests cas són els pares els que tenen nens menors de deu anys). Això facilita tocar-se i acaronar-se, que és el

que molts d'ells troben a faltar.

Li preocupa les manifestacions que s'estan fent per rebre'ls a les presons?

No em preocupen perquè no hi ha cap motiu per fer-ho. De manera pacífica i cívica, la ciutadania de Catalunya s'ha manifestat per diferents qüestions. El que em preocupa són accions intolerants.

Diu que no hi haurà cap privilegi, perquè així li ho han demanat els presos polítics. Però també sap que qualsevol moviment en aquest sentit serà interpretat des de l'Estat espanyol. No es farà també per aquest element?

Faci el que faci, no contestaré a tothom. I, per tant, el que he de fer és el que em pertoca. En tot cas, als que no els agradi han d'analitzar les coses des de l'objectivitat. Només demano que siguem objectius tots plegats. I insisteixo en una qüestió: jo els vull en llibertat. I entre estar a Madrid o a prop de casa, es pot mitigar una mica el dolor de les famílies. Qui ho qüestionari, pel fet que jo pertanyo a un partit polític, i em titlli d'arbitrari, que analitzi la meua actuació i la de totes les persones implicades, amb objectivitat. Estic subjecta a un control polític permanent, només faltaria. I estic disposada que em preguntin parlamentàriament i em mirin del dret i del revés.

Dilluns es reuneixen els presidents Torra i Sánchez, i sé que em dirà que els presos no formen part de la negociació. Però ningú no es creuria que no hagin de parlar dels presos...

No formen part del paquet. Però suposo que el president Sánchez es preocuparà per l'estat i la situació dels presos polítics, persones amb qui en algun moment de la seva vida política ha tingut algun tipus de contacte. Suposo que ho farà.

No seran moneda de negociació, però estaran sobre la taula.

És evident que són presos polítics i les resolucions judicials s'han encarregat molt bé d'explicar-ho.

Confia que pugui ser un avenç, aquesta trobada? Que acabi amb algun resultat positiu, més enllà de parlar?

Confio que siguem capaços i que s'entengui aquella condició de diàleg sense condicions, ja que es tracta d'això: seure en una taula i poder parlar de tot. Política-ment hem de ser capaços de fer-ho, i és evident que no hi ha coincidències entre les posicions polítiques de Torra i Sánchez, perquè defensen models d'estat diferents.

Però, acabada la reunió, no serem una mica on érem?

És un procés llarg de feina. En el diàleg, el primer dia avances pel fet que t'asseus a parlar de tot i sense condicions. Això ja és molt important. I un petit avenç, encara que siguem conscients que les posicions al voltant de l'autodeterminació, òbviament siguin la nit i el dia...

Veu mai un govern espanyol dient: "Sí, feu un referèndum de veritat"?

Ens costarà molt perquè ja saben que hem d'arribar a aquell moment incontestable. Que arribarà, eh? El moment incontestable en què ja no ens puguin dir

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Josep Losada

més que no. De totes maneres insistiré en una qüestió, hem anat avançant posicions; és a dir, aquesta persistència en els vots, en la voluntat de votar, en la reiteració del vot en les diferents conteses electorals... i, per tant, hi ha grans consensos de país en moltes coses que van més enllà del que *a priori*, des de Madrid –Madrid, concepte polític– es veu del que passa a Catalunya.

Li preguntava per si veia possibles avenços en aquesta trobada, vostè era diputada al Congrés el dia que es votava la moció....

Hi ha aquesta voluntat, d'escoltar-se, que això ja és...

Per tant, confia en acords concrets més enllà del diàleg.

Bé, esperem. No en aquesta primera reunió. No ho sé, eh? És clar, també m'estic avançant a una qüestió en què ni seré a la reunió... Però estic convençuda que trobarem camins per anar avançant cap als nostres objectius com a país.

Parlant dels presos polítics, vostè diu que en realitat el que hem de fer és tenir-los lliures, no? Perquè suposo que dirà que ni malversació, ni sedició, ni rebel·lió.

Insistiré en una qüestió, la de la rebel·lió: no hi ha hagut violència, però n'hi podria haver, no hi ha hagut malversació, però n'hi hauria pogut haver... Això és la resolució. És a dir, la reinterpretació dels textos jurídics.

El jutge Larena parlava d'una rebel·lió en què la violència no era necessària...

Però això no és el que diu ni el Codi Penal ni com s'ha interpretat pels estudiosos del dret ni com la jurisprudència ho ha plantejat... Tant és així que diferents tribunals europeus diuen coses molt diferents del que diu el jutge instructor. I, per tant, aquest dret penal creatiu ha afectat els nostres presos polítics. No hi ha hagut rebel·lió. No hi ha hagut malversació... Escolti'm, no ho diuen pas els presos polítics, que ho diuen a les seves declaracions, però és que ho ha dit el ministre Cristóbal Montoro a tort i a dret: no hi ha hagut malversació i necessiten no sé quants milers de folis per justificar que hi ha malversació? Algun catedràtic de dret penal, com és en Joan Queralt se n'ha fet un tip, d'explicar-ho.

No em preocupen les manifestacions a les presons perquè totes les mobilitzacions a Catalunya han estat pacífiques

Insisteixo, els vull en llibertat. I estar a prop de casa, a diferència d'estar a Madrid, mitiga una mica el dolor de les famílies

La capacitat de dialogar és un gran avenç, tot i que en les posicions polítiques de Torra i Sánchez no hi ha coincidència

L'Oriol, el que va dir a la carta és que l'1-O va ser un èxit col·lectiu de la ciutadania que volia la independència i de la que no la volia

Vostè diu: "Això es resoldrà, si més no a Europa, perquè allà sí que hi ha una concepció diferent." Per tant, el que vol dir és que aquí el que hi haurà és un judici i una condemna.

No sé el que passarà. Espero que imperi el seny.

Però preveu que hi hagi un judici i no hi hagi una sentència absolutòria?

Espero que hi hagi allò que hauria de passar amb el que jo ja he explicat. És a dir, que deixem de fer dret penal creatiu i que s'apliqui el dret tal qual... Fins ara, els que l'hem estudiat i l'hem treballat, i hem debatut als tribunals, com aquesta consellera i moltes altres persones, que estan dient exactament el que estic dient en aquests moments, catedràtiques i catedràtics de dret penal de l'Estat espanyol; per tant, demano que s'apliqui el dret respectant els principis de l'estat modern.

Dos adjectius que sovint acompanyen la justícia: lenta i en castellà. Lenta no sé si és resoluble, però només un 8% de les sentències a Catalunya són el català. Engregarà un nou pla pilot per millorar aquesta situació?

Ho hem de fer. Hem de normalitzar l'ús del català en les institucions que radiquen al país. Hem d'insistir en aquesta qüestió, hem de fomentar l'ús del català en l'administració de justícia, també de les persones que hi intervenen.

Això vol dir que per als jutges l'ús del català no hauria de ser un mèrit sinó un requisit? Cada vegada els ho han tombat...

Hi insistirem i persistirem. Sap que com a diputada ho he reclamat moltíssimes vegades i insistirem en aquesta qüestió. És molt important perquè la justícia ha de ser propera.

El president Torra parlava de fer República en el debat d'investidura. Com es fa República en el seu àmbit, el de la justícia? Posi'm un exemple concret d'això...

Doncs apoderant les persones amb drets i respectant els drets i les llibertats públiques, i defensant-les. Perquè aquesta consellera és la que ha de vetllar i ha de fer d'observador que els drets i les llibertats no estan en perill.

Vostè diu fer República, però com a militant d'ERC vostè ho és des del 2008, el que ha dit Esquerra aquest cap de setmana és que cal fer República a una altra velocitat?

Cal fer republicans, cal fer...

Això vol dir que es va anar massa de pressa?

Bé, cada moment vital, en la vida i en la política també, cada moment polític és com els nostres moments vitals, no? A vegades pots fer les coses d'una manera perquè creus que es donen les condicions i segurament l'anàlisi en aquell moment és que havíem d'anar d'aquesta manera. Per tant, quan hagi passat el temps suficient, la perspectiva necessària, s'hagin acabat els procediments judicials, també podrem fer una anàlisi més acurada de tot el que es va fer bé i de tot el que no es va fer tan bé o malament i, per tant, a mi m'agradaria també donar valor a l'1 d'octubre, a la capacitat de la ciutadania.

Ja sap que hi ha qui diu que Oriol Junqueras es va apropiat de l'1 d'octubre en el discurs de diumenge passat

A vegades es reinterpreta el que vols expressar, i quan tu ho fas a través d'una carta i no tens una interlocució directa amb les persones a les quals et vols adreçar, mirant-les als ulls, a vegades és difícil saber exactament què s'està dient... però jo crec que l'Oriol ja ho ha dit, com diu ell, moltíssimes vegades ha afirmat, que l'1 d'octubre és un gran èxit col·lectiu, és aquesta voluntat i aquesta persistència que tenim com a país d'avançar, i avançar des d'uns principis als quals no renunciarem mai, que són els democràtics, els del civisme, els de la tolerància, i això és l'1 d'octubre, la gran virtut de l'1 d'octubre és la capacitat de la ciutadania, de la que està a favor de la independència de Catalunya i també de la que no hi estava a favor.

Quan s'aprova la llei de transitorietat jurídica, aquí jutges i fiscals que exerceixen a Catalunya es devien sentir qüestionats i ara n'estem pagant les conseqüències?

Abans ho deia, tots percebem els actes d'una manera diferent. Doncs l'exercici democràtic, parlamentari, és l'exercici democràtic i parlamentari, i per tant les sensibilitats subjectives i per tant el

Diferents moments de l'entrevista amb la consellera, ahir al matí a Barcelona, en un dia complicat per l'arribada dels presos polítics a les presons catalanes.

■ JOSEP LOSADA

qüestionament, ja que també entenc que ells no ho llegissin igual que nosaltres. En tot cas, això no ha de ser un problema per a l'objectiu comú que compartim, que és el de la prestació del servei públic. Si faig el meu memorial de greuges personal en relació amb tot el que ha passat, em posaria a plorar i estic adolorida personalment perquè tinc amics i companys a les presons i companyes i companys a l'exili, tinc la meua secretària general a l'exili, tinc persones que han defensat fins a l'extrem drets i llibertats de tothom. El dret d'expressar-nos lliurement i democràticament i això a mi em provoca molt dolor, però per sobre de tot, que per això fem política i faig política, està la capacitat d'aparcar el meu dolor personal per entendre que el meu objectiu és l'interès general de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya de tenir la millor administració de justícia, el millor servei públic i, per tant, també tenir les millors presons.

Les relacions amb la fiscalia semblava que s'havien trencat arran de la llei de transitorietat...

Esperem que tothom prioritzi l'interès general. Mes enllà de les nostres qüestions i preocupacions personals insisteixo que l'interès general és la ciutadania i la millor prestació del servei públic. Estic convençuda que tothom sabrà trobar la manera de refer ponts.

Però això continua passant actualment amb la fiscalia?

Estem en trànsit, hi ha cartes, estem buscant el dia i l'hora per poder-nos veure. Però fixi's que, amb tot el que està passant actualment, la meua agenda canvia cada minut.

El que està dient és que en algun moment va haver-hi un trencament?

Bé, crec que algú es va aixecar de la taula, si se'm permet l'expressió. Però en tot cas sense cap retret. Insisteixo, tots vivim les coses de manera subjectiva i a vegades aquesta situació no ens deixa veure el que és més important.

Si vostè tingués el jutge Llorens aquí al davant què li diria?

Doncs el que he dit moltes vegades: que està fent dret penal creatiu i que s'està allunyant del que havia fet sempre com a magistrat. ■

EN CLAU PERSONAL

“Emocionalment molt dur”

Xevi Xirgo
BARCELONA

L ara consellera de Justícia, Ester Capella, deu ser la consellera que en més ocasions ha visitat els presos polítics catalans. Com que fins fa quatre dies era diputada al Congrés (des del 2015) i era habitualment a Madrid, i com que és advocada (licenciada en dret per la UAB) i això li permetia l'accés als centres penitenciaris, Capella anava un cop per setmana a visitar els presos a Estremera i Alcalá-Meco i, gairebé setmanalment, a Soto del Real. “No he passat mai més de deu dies sense visitar-ne algun”, explica. I conclou: “Emocionalment és molt dur; i, malauradament, res fa pensar que no ho hagi de continuar essent.” I res fa pensar, penso jo però no li ho dic, que se li hagin acabat les visites a presos. Al contrari. Probablement, n'haurà d'estar més pendent que mai. Dels presos polítics i, és clar, ara també dels altres.

Capella, que va néixer el 1963 a la Seu d'Urgell (“sempre dic que va ser una mica per accident, perquè va ser perquè els meus pares treballaven a Andorra”), va fer vida de jove a la Pobla de Segur –al Pallars Jussà– i ara, des de fa vint anys, a Barcelona. Separada i sense fills, va entrar en política guiada per Jordi Portabella (“ell i el meu exmarit es coneixien”), quan aquest li va proposar d'anar a la llista d'ERC a la capital catalana. En va ser regidora del 2007 al 2011 (“tot i que m'ho vaig pensar molt abans de dir que sí a anar a la llista”) i en té molt bon record: “La proximitat, però, fa que ho vegis tot diferent; mai més em miraré una ciutat amb els mateixos ulls; ara hi veig allò positiu i allò negatiu”, reflexiona.

No li havia passat mai pel cap que un dia seria consellera, però sí que es dedicaria a allò relacionat amb la justícia. “La vocació de justícia l'he viscuda sempre, jo, a casa”, diu. I suposa que és per això, per aquest sentit de la justícia, que no s'ho va pensar ni un segon a l'hora d'escollir els estudis de dret. Mentre que altres companys i companyes seves dubtaven de cap on dirigir la seva vida professional, per a ella va ser “una opció molt natural”. “No recordo haver-ne dubtat mai.”

Intenta fer vida normal (“anar al cine, sopar amb els amics...”) però és evident que ara no ho pot fer sempre que vol. “Aquests darrers anys tot ha estat molt complicat”, diu, i quan se li pregunta si és optimista sobre el futur immediat, hi insisteix: “Ara tot és emocionalment molt complicat.”

I es declara perplexa sobre com en aquests darrers anys ha triomfat allò que ella en diu “el dret penal creatiu”. “Tot allò que a la facultat se'ns deia que en dret no podia passar, ha passat; tot allò que era impossible jurídicament, ho han fet possible”, insisteix. “I això fa que em senti molt descol·locada”, confessa. Se sap,

La consellera de Justícia, a la foto de dalt (és la del mig), fotografiada amb dos dels seus germans quan era petita, a l'escola de la Pobla de Segur. A la foto de baix a l'esquerra, Ester Capella amb la seva mare. I al costat, fotografiada amb el seus pares i dos dels seus germans, en Joan i l'Elena (a la foto hi faltava un altre germà, en Josep Maria).

aquests dies, al centre de les mirades. I sap que qualsevol moviment que faci amb els presos serà observat al mil·límetre. Però no es mou ni un mil·límetre del que diu i repeteix en l'entrevista: “L'acostament dels presos és positiu, però on haurien de ser és fora de la presó.”

L'entrevista amb la també exsenadora (ho va ser per designació del Parlament en la desena legislatura) la vam fixar a l'agenda setmanes enrere, i ha caigut en el moment ideal –periodísticament parlant, és clar–, però això té avantatges i inconvenients. És més d'actualitat que mai, però és més accidentada que mai. Serà més breu del previst (avui n'ha de fer unes quantes), l'avancem a corre-cuita perquè ha de marxar a la concentració en favor dels presos, i una part de la conversa més personal la tindrem més tard per telèfon. “Porto una vida molt accidentada”, ironitza. “Com l'entrevista”, penso. Però no ho dic. Té poc temps per llegir (aquests dies té a les mans lectures relacionades amb

el feminisme) i per escoltar música. Li agrada la clàssica, però també allò actual, tot i que no recorda els noms dels grups (“simplement els escolto, i m'agraden”). I quan li insisteixo que posi alguns noms, cita Lou Reed i Dire Straits. I els repto a què naveguin per la xarxa i busquin dades personals de Capella. No en trobaran. O en trobaran molt poques. “M'agrada més el tracte personal que les xarxes”, diu, tot i que penja fotos a Instagram. “El Twitter està molt bé, però l'utilitzo per a les urgències. Perquè té un gran perill, i és que sovint hi corren coses que no tenen res a veure amb la realitat.” I em dona la raó quan li repeteixo que hi ha pocs detalls seus a la xarxa (sobretot, és clar, en relació amb algun altre conseller o consellera): “És que no m'agrada parlar de coses personals, perquè entenc que nosaltres som el menys important; hi som accidentalment, en aquests llocs; l'important és el que es fa; no pas qui ho fa.”

No seré jo qui li porti la contrària.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

POLÍTICA

JxCat, ERC i la CUP refermen els objectius del 9-N

JxCat, ERC i la CUP van acordar finalment ahir que el Parlament reiteri els "objectius polítics" de la resolució del 9-N de 2015. Les formacions que presideixen Jordi Sánchez i Sergi Sabrià van acceptar així la referència a la declaració del 9-N que constava en el text original de la moció dels anticapitalistes, segons el text consensuat que es votarà durant el ple d'avui dijous a la tarda. D'una altra banda, la moció negociada fixa, en la tercera esmena, un termini de sis mesos per tramitar el contingut de les lleis suspeses i anul·lades pel Tribunal Constitucional. És exactament el temps que demanava Catalunya En Comú Podem en la seva particular esmena. En el text original, la CUP marcava que el temps fos de 90 dies, i JxCat i ERC reclamaven en la seva esmena conjunta que fos durant tota la legislatura. Segons la CUP, després de dures negociacions, JxCat i ERC han acceptat els requisits que per als anticapitalistes eren bàsics per tirar endavant un text que també elimina les referències al diàleg. ■ REDACCIÓ

POLÍTICA

Un manifest avisa de la regressió de drets i llibertats

Vora dues-centes persones vinculades al món del periodisme, la cultura, els moviments socials i l'esport han signat el manifest *Drets i llibertats*, en què es reclama la derogació de la Llei Mordassa, la reforma del Codi Penal i la limitació de l'ús de la presó provisional. La iniciativa vol ser una resposta unitària a la "regressió de drets i llibertats a l'Estat espanyol" i a la "repressió" que pateixen artistes, manifestants, periodistes i defensors dels drets humans. Entre els signants del manifest, impulsat per Lafede.cat, hi ha Ignacio Escolar, Jordi Évole, Mònica Terribas, Josep Ramoneda i Óscar Camps. El manifest denuncia les "injustificades i innecessàries" situacions de presó preventiva dels joves d'Altsasu, Jordi Cuixart, Jordi Sánchez i els representants de les institucions catalanes. El text també rebutja les sentències de presó per al raper Valtonyc, "el segrest del llibre *Fariña*" i la retirada per part d'ARCO d'una obra d'art "pel seu contingut polític". ■ REDACCIÓ

El Parlament investigarà el 155 i els fets d'octubre

Emma Ansola
BARCELONA

Junts per Catalunya, ERC, la CUP i els comuns van donar llum verd ahir a la constitució de la comissió d'investigació del 155.

Fruit de les negociacions entre els grups, la comissió ampliarà el focus i també analitzarà el context polític previ a l'aplicació del 155. En aquest sentit, es va acceptar una esmena de la CUP que inclou els fets

d'octubre, des de la votació de l'1-O, la vaga general del 3-O, el discurs del rei, la declaració de la República fins a la repressió política exercida per l'Estat espanyol. La sessió de constitució es podria fer al juliol. ■

Els diputats en el ple celebrat ahir votant la constitució de la comissió d'investigació del 155 ■ JOSEP LOSADA

TOT L'ESTIU AMB BONA CARA

DESCOMPTES ADDICIONALS

**GRAN
JONQUERA**
OUTLET & SHOPPING

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Borrell insta tots els ambaixadors a imitar Morenés

■ ERC i el PDeCAT voten el consell de RTVE a canvi que Torra parli de decidir ■ Batet veu un “problema entre catalans”

David Portabella
MADRID

El ministre d'Afers Estrangers, Josep Borrell, es va vantjar ahir d'haver instruït l'ambaixador a Washington i exministre de Defensa del PP, Pedro Morenés, sobre com havia de combatre el discurs de Quim Torra. “L'ambaixador va dir el que havia de dir perquè estava especialment instruït per fer això. I jo assumeixo les seves paraules i un ítem més: s'ha comunicat a tots els ambaixadors les paraules de Morenés per assenyalar-los que en qualsevol

altra ocasió, davant una circumstància semblant, reaccionin igual”, va revelar Borrell al Congrés.

El govern de Pedro Sánchez va posar en escena ahir simultàniament al Congrés les dues cares ministerials de Catalunya: la bel·ligerant de Borrell i la dialogant de Meritxell Batet. El cap de la diplomàcia espanyola va negar que ell sigui “el ministre per a Catalunya”, però va entrar al cos a cos amb Joan Tardà (ERC) i Jordi Xuclà (PDeCAT). “Com van les tasques de desinfecció de la societat catalana? Fa

una mica de por perquè un se sent objecte de la desinfecció”, li va etzibar Tardà. “Vostè no és ministre per a Catalunya. I no sigui un activista de Societat Civil Catalana!”, hi va afegir Xuclà.

Quan Borrell va revelar l'adoctrinament als ambaixadors perquè imitin Morenés a l'hora de combatre Torra, el PP i Ciutadans el van aplaudir i ell no ho va entendre. “Però no cal que aplaudeixin! Això és el comportament normal que s'espera d'un ambaixador!”, va dir. Borrell, que no es va voler disculpar de les mofes sobre “l'arquitect-

El ministre Borrell compareixia ahir al Congrés per exposar les seves línies a Afers Estrangers ■ FERNANDO ALVARADO / EFE

tura física i mental” d'Oriol Junqueras –com li exigia Tardà–, va avisar que una funció seva és “fer front” a l'independentisme perquè “hi ha qui vol aixecar fronteres”. “Tindrem col·laboració institucional o tindrem el sargento Morales al clatell?”, li va replicar Tardà al·ludint metafòricament al zel policial de

l'Estat.

La versió conciliadora del govern de Sánchez la va desplegar la ministra de Política Territorial, Meritxell Batet, que va admetre el “dret” de Torra d'acudir dilluns a La Moncloa a exposar al president espanyol “tot el que consideri convenient”, com ara el dret a l'autodeterminació.

Batet, però, va capgirar l'enfocament del conflicte. “No pensem que hi hagi un conflicte homogeni entre Catalunya i la resta d'Espanya; és entre uns ciutadans de Catalunya i uns altres ciutadans de Catalunya, és un problema entre catalans”, raonava Batet.

Una RTVE sense PP i Cs

L'admissió d'una reunió amb Torra sense limitacions per part de Sánchez va propiciar que ERC i el PDeCAT votessin a favor del nou consell de RTVE, que exclou el PP i Cs a favor d'una nova majoria formada pel PSOE, Podem i el PNB. La majoria parlamentària que va fer possible la moció de censura es va reeditar per situar Tomás Fernando Flores com a president de l'ens i Rosa María Artal, Cristina Fallarás, Juan José Baños, Concepción Cascajosa i Víctor Sampedro com a consellers. Mentre que Cs va abandonar l'hemicicle com a protesta, el PP va dir que recorrerà contra el decret al Tribunal Constitucional. ■

OPEN NIGHT

Divendres **OPEN NIGHT + COMERÇ** + botigues + menús + concursos + actuacions
Dissabte **OPEN NIGHT + LLINARS** + bars + T/A + esport + cultura + concerts

6-7 DE JULIOL
LLINARS DEL VALLÈS

Organitzat per: Cal·labora:

851266-1191102L

L'Estany: Història i Natura
Centre de Visitants de l'Estany

Viu l'Estany!
www.viulestany.cat

EL PUNT AVUI+
La informació, sempre actualitzada
entra a elpuntavui.cat